

Ode in morte di E.T. *

Το δώμα τ' ολομόναχο
 βροντούσε από τραγούδια·
 στα χέρια και στο μέτωπο
 ετρέμαν τα λουλούδια 5
 της κορασιάς σπ' έλαμπε
 σαν τ' άστρο της αυγής.
 Είναι αλαφρό το χώμα σου
 σαν της ελιάς το φύλλο,
 σαν της δροσιάς το στάλαμα· 10
 μη σου βαρύνει αν χείλο
 ανθρώπου δώσει φίλημα
 στην πέτρα που κρατείς.
 Κι αυτός γελάει που σ' έβαλε
 τέτοια λαλιά στο στόμα, 15
 κι ο κόσμος, οπού ετίμησες,
 πατώντας του το χώμα,
 αναγαλλιάζει η σπίθα του
 και κατά σέ πηδά.

—

στροφή 1

Η νέα πλάση ερωτεύεται
 στα δυνατά τραγούδια·
 στο μέτωπο σου τρέμουνε
 τα εμπάρθυνα λουλούδια.

στ. 2

εβρόντησε τραγούδια

στ. 3-4

τρέμουν τα θεία στο μέτωπο
 της παρθενιάς λουλούδια.

στ. 5

της κορασιάς που εξέλαμπε